

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **O. I.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2015, č. j. CPR-2708-2/ČJ-2015-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 A 19/2015 – 32,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 A 19/2015 – 32, rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18. 2. 2015, č. j. CPR-2708-2/ČJ-2015-930310-V238, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 1. 1. 2015, č. j. KRPA-388637-36/ČJ-2014-000022, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na nákladech řízení o žalobě částku 12.342 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozsudkem ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 A 19/2015 – 32, zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2015, č. j. CPR-2708-2/ČJ-2015-930310-V238, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 1. 1. 2015, č. j. KRPA-388637-36/ČJ-2014-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu šesti měsíců.

[2] Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl především, že správní orgány obou stupňů dospěly k opodstatněnému závěru, že v případě žalobce není namístě použití § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. V případě žalobce bylo vyhodnoceno jeho soužití s matkou, kterou v roce 2014 na území ČR navštívil, se závěrem, že správní vyhoštění není v tomto případě takovýmto nepřiměřeným zásahem. Městský soud se dále neztotožnil s námitkou žalobce, že situace na Ukrajině nebyla dostatečně správními orgány reflektována. Ztotožnil se se závěrem správních orgánů, že politickou a zejména bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, konkrétně v Žitomirské oblasti a v Kyjevě, v současné době lze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované k ní

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel předně namítá, že správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a už vůbec nešetřily oprávněné zájmy účastníka řízení, které byly povinny samy zjistit s ohledem na skutečnost, že se jedná o řízení vedené z moci úřední, v němž má být účastníku řízení uložena povinnost.

[5] Dále stěžovatel namítá, že se městský soud nevypořádal se všemi jeho námitkami. Konkrétně se městský soud nezaměřil na to, že správním orgánem nebyly vypořádány stěžovatelovy námitky týkající se přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu a týkající se možnosti opustit území ČR a vycestovat zpátky na Ukrajinu.

[6] Dále stěžovatel rozporuje samotné posouzení možnosti vycestování městským soudem. Konkrétně uvádí, že městský soud konstatoval, že „otázka možnosti vycestování je řešena v závazném stanovisku MV ČR, ze kterého je správní orgán povinen vycházet“. Žalovaný ve svém rozhodnutí také odkazuje na zmíněné stanovisko, přičemž konstatuje, že není oprávněn posuzovat jeho správnost. S tímto se stěžovatel ztotožňuje. Neztotožňuje se však s názorem, že by žalovaný musel slepě následovat toto stanovisko, navíc v situaci, kdy je stěžovatel rozporuje.

pokračování

[7] Stěžovatel namítá, že v podaném odvolání nesouhlasil s možností svého vycestování. Poukazoval zejména na nestabilní situaci v zemi původu, probíhající ozbrojený konflikt a skutečnost, že v případě návratu do vlasti bude nucen se do zmíněného válečného konfliktu zapojit. Ačkoliv tedy samozřejmě sám správní orgán vedoucí řízení není oprávněn posuzovat správnost závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince, v situaci, kdy cizinec namítá nesprávnost závazného stanoviska, je povinen vyžádat si dle § 149 odst. 4 správního řádu potvrzení či změnu stanoviska vztahujícího se k této otázce.

[8] Stěžovatel také namítá nesprávný závěr městského soudu a správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže zasáhnout do jeho práva na soukromý a rodinný život, resp. že takový zásah nemůže být nepřiměřený. I zde má stěžovatel za to, že správní orgány nedostatečně odůvodnily svá rozhodnutí, a učinily je tak nepřezkoumatelnými.

[9] Stěžovatel v této souvislosti namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, přičemž tuto námitku zakládá na skutečnosti, že se správní orgány a městský soud zabývaly pouze krátkodobým pobytem stěžovatele na území ČR, ale nezabývaly se přezkoumatelně otázkou, zda může být zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho blízkých. V tomto stěžovatel poukazuje na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Upozorňuje na správní praxi, při níž není vyhoštěným cizincům umožněn návrat do země; stěžovatel tak opustí zemi trvale, přičemž toto rozhodnutí je nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání a zasahuje nepřipustně do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Dle stěžovatele nelze přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění vztahovat pouze k době pobytu na území a zde vytvořeným vazbám.

[10] Stěžovatel nadto uvádí, že dochází v současné době na kurzy českého jazyka, aby mohl následně pokračovat ve studiu na vysoké škole v ČR, neboť musel ukončit kvůli bezpečnostní situaci studia v domovské zemi. Nejbližší příbuzný, matka stěžovatele, je dlouhodobě usazena v ČR a plánuje budoucnost pro sebe i stěžovatele. Posouzení žalované i městského soudu je krátkozraké a nedbalé, pokud mají za to, že když stěžovatel žil bez své matky na území domovského státu dostatečně dlouho, v případě návratu po jednom roce se nic nezmění. Tímto náležitě nezhodnotily situaci stěžovatele.

[11] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby Nejvyšší správní soud zrušil také rozhodnutí správních orgánů a vrátil věc žalované k novému projednání.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě, uvedla, že plně souhlasí s názorem městského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Z obsahu spisů vyplynulo, že stěžovatel se dne 7. 10. 2014 dostavil ke Krajskému ředitelství policie, neboť platnost jeho posledního víza, které jej opravňovalo k pobytu na území ČR, skončila dne 6. 10. 2014. Z okopírovaného cestovního pasu na č. 1. 6 správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel obdržel česká víza na období 3. 8. 2008 – 3. 9. 2008, 29. 12. 2008 – 29. 1. 2009, 14. 10. 2009 – 13. 11. 2009, 26. 12. 2010 – 8. 2. 2011, 27. 12. 2012 – 15. 1. 2013, 31. 12. 2013 – 22. 1. 2014, 7. 7. 2014 – 14. 9. 2014 a 2. 9. 2014 – 6. 10. 2014. Ve všech případech, kromě posledního, přicestoval i vycestoval v souladu s uděleným vízem. Jelikož stěžovatel pobýval 1 den na území ČR neoprávněně, bylo zahájeno správní řízení o jeho vyhoštění.

[15] Z výpovědi stěžovatele do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 7. 10. 2014 bylo zjištěno, že stěžovatel přicestoval do ČR dne 9. 7. 2014 za matkou na návštěvu. Před tímto příjezdem žil na Ukrajině a studoval na vysoké škole v Kyjevě. Uvedl, že chce ve studiu pokračovat dále v ČR. Hodlá studovat medicínu na Univerzitě Karlově. Doposud pro to však žádné kroky neučinil.

[16] Ze spisů dále vyplynulo, že stěžovatelova matka na území ČR přicestovala v roce 2004 a pobývala zde na základě povoleného dlouhodobého pobytu. Dne 20. 6. 2012 požádala o změnu účelu pobytu a její žádost byla zamítnuta a dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, neboť bylo proti tomuto rozhodnutí podáno odvolání. Stěžovatelova matka podala dne 19. 5. 2014 žádost o povolení trvalého pobytu na území ČR a tato žádost byla rovněž zamítnuta. O odvolání nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Na území ČR se již nenachází žádná jiná osoba stěžovateli blízká. Na Ukrajině žije stěžovatelova babička a stěžovatel před odjezdem do ČR žil v Kyjevě na vysokoškolských kolejích, kde studoval.

[17] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákon o pobytu cizinců *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

[18] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[19] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[20] Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 48/2013 - 34) konstatuje, že v případech, v nichž jde o posouzení otázky možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života cizince v důsledku jeho nuceného vycestování, je třeba vycházet z

pokračování

judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy. Ve věcech vyhoštění ESLP zaujímá užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (věc *S. proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi. Garance poskytované čl. 8 Úmluvy tedy mají zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce ve vztahu s dalšími lidskými bytostmi (rozsudek ze dne 24. 2. 1998, *Botta proti Itálii*, č. 21439/93, § 32; obdobně rozsudek velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*, č. 6339/05, § 71).

[21] Práva vyplývající z čl. 8 Evropské úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 48/2013 – 34, bod 15 - 18).

[22] Ve své judikatuře ESLP zdůrazňuje, že čl. 8 Evropské úmluvy nezaručuje právo cizince vstoupit a pobývat na území určitého státu, naopak stát má právo kontrolovat vstup cizinců a jejich pobyt na svém území (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 54). Stát tak může po cizincích požadovat, aby vstupovali a pobývali na jeho území v souladu s jím stanovenými pravidly.

[23] V první řadě Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění, neboť pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn [viz § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákon o pobytu cizinců]. Ve správním a soudním spisu jsou založeny dokumenty, z nichž správní orgány a městský soud při posuzování případu vycházely. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců položily správní orgány na jednu stranu vah skutečnost, že stěžovatel pobýval na území ČR neoprávněně, že nevycestoval ani po prodloužení víza z území ČR, že na území ČR nemá žádnou osobu, o kterou by se musel starat, nemá zde sociální, kulturní ani ekonomické vazby, vazby k domovskému státu nebyly zpřetrhány, je dospělou a zdravou osobou, rodinné vazby na matku nejsou pevné, neboť do této doby žil a studoval na Ukrajině bez matky (ta přicestovala již v roce 2004), na druhou stranu vah

umístil skutečnost, že neoprávněný pobyt trval pouze jeden den. Správní orgán prvního stupně i žalovaný tak dospěli k závěru, že jednání stěžovatele představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, proto veřejný zájem na správním vyhoštění převážil nad ochranou soukromého a rodinného života stěžovatele.

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány se při zjišťování rozhodných skutečností případu v rozporu s evropskou judikaturou (viz bod [23] tohoto rozsudku) nesprávně nezaměřily podrobněji na stěžovatelovu „imigrační“ historii a na povahu a závažnost porušení veřejného pořádku. Z bodu [16] tohoto rozsudku vyplývá, že stěžovatel navštívil území ČR minimálně sedmkrát. Z tohoto počtu pouze jednou pobýval na území ČR neoprávněně, a to právě v (nynějším) projednávaném případě. Navíc nelze pominout skutečnost, že se jednalo pouze o jeden jediný den neoprávněného pobytu, přičemž stěžovatel se neskrýval, nýbrž se sám dostavil právě v tento den na policii, aby své pochybení oznámil.

[25] Mimo posouzení by také neměla zůstat skutečnost, že v řízení nebylo zjištěno, že by stěžovatel byl v ČR jakkoli na obtíž, zejména že by ilegálně pracoval, páchal trestnou činnost, porušoval pravidla o pobytu cizinců či jinak soustavně porušoval právní řád. Nadto je nutno upozornit na jednání stěžovatele, který poté, co mu byla udělena pokuta za porušení pravidel o pobytu cizinců, s touto souhlasil a ihned ji na místě zaplatil. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že správní orgány měly přihlídnout i k těmto skutečnostem, které vyplývají z důkazů založených v předložených spisech. Správní orgány tak neučinily, jednaly v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a správní řízení proto trpělo takovými vadami, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí jak žalované, tak správního orgánu prvního stupně.

[26] Stěžovatel nevede na území ČR klasický rodinný život, kdy by soustavně žil se svou matkou. Svůj rodinný život a vztah s matkou jako nejbližší příbuznou, která má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt, však realizuje na základě pravidelných návštěv v ČR. Za těchto podmínek je nutno porušení pravidel cizineckého práva spočívající v prvním neoprávněném pobytu na území ČR v délce jednoho dne považovat za méně závažné narušení veřejného zájmu, které může být obecně vzato důvodem k vyhoštění cizince. Za přistoupení dalších mimořádných okolností (skutečností znamenajících vzhledem k dosavadnímu způsobu života cizince - bezproblémové „imigrační“ a „trestní“ historii - a k rodinným vazbám na území ČR vážný zásah do rodinného či soukromého života cizince) výjimečně musí vést k závěru, že v daném konkrétním případě by vyhoštění představovalo opatření neproporcionální.

[27] Právě o takový případ se jedná u stěžovatele. Proporce mezi méně závažným porušením pravidel o pobytu cizinců a zásahem do jeho rodinného a soukromého života, který by představovalo správní vyhoštění na 6 měsíců, není v jeho případě taková, aby takovýto zásah ospravedlnila. Proto je nutno mít uložené správní vyhoštění za nezákonné.

[28] Nad uvedené Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaná také pochybila, nevyžádala-li si ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu závazné stanovisko nadřízeného správního orgánu k podanému odvolání, které směřovalo i proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra dle § 120a zákona o pobytu cizinců. K této otázce se Nejvyšší správní

pokračování

soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 18. 7. 2013, 4 As 50/2013 – 38, tak, že „*pokud podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie o tom, zda je vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců možné, rozhoduje na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, je žalovaná povinná dodržet i ustanovení správního řádu, která upravují postup při přezkoumání odvolacích námitek týkajících se překážek vycestování, tj. musí si vyžádat závazné stanovisko k takto uplatněným odvolacím námitkám dle § 149 odst. 4 správního řádu.*“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se k uvedené žalobní námitce nikterak nevyjádřil, a proto učinil své rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným.

[29] *Obiter dictum* pak Nejvyšší správní soud poznamenává, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra podle § 120a zákona o pobytu cizinců otevírá správnímu orgánu, který uvedené stanovisko používá v souvislosti se svým rozhodováním, možnost rozhodnout o správním vyhoštění cizince. Neukládá mu však povinnost tak rozhodnout. Posouzení, zda je uložení správního vyhoštění proporcionálním opatřením v konkrétním případě daného cizince, je tedy na orgánu, který o správním vyhoštění rozhoduje.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Kasační stížnost stěžovatele byla tedy důvodná, jelikož městský soud nezrušil rozhodnutí správních orgánů, ačkoli šlo o rozhodnutí zčásti nepřezkoumatelná a ačkoli spočívala na nesprávném posouzení rozhodné právní otázky, a přiměřenosti zásahu do soukromého života stěžovatele uloženým správním vyhoštěním. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.).

[31] Vzhledem k tomu, že nesprávným posouzením rozhodné právní otázky a částečnou nepřezkoumatelností je stíženo i rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně, takže měla být již v řízení před městským soudem zrušena, zrušil Nejvyšší správní soud obě tato správní rozhodnutí postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm jsou správní orgány vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu. Znamená to tedy, že nezmění-li se v dalším řízení rozhodná skutková zjištění, nebude možno stěžovateli za jednání, jež spočívalo toliko v prvním neoprávněném pobytu na území ČR v délce jednoho dne [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců] za okolností, které u stěžovatele nastaly, uložit správní vyhoštění.

[32] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 110 odst. 3 věty první a věty druhé s. ř. s. Stěžovatel byl v řízení o žalobě před městským soudem i v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem procesně úspěšný, má proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení proti procesně neúspěšné žalované.

[33] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení v podobě odměny zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí případu a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem 21. 4. 2015) 3x 3.100 Kč, tj. 9.300 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 11 odst. 3 ve spojení s odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)], a náhrada hotových výdajů činí 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Zástupce stěžovatele je

plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 10.200 Kč, tj. 2.142 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 12.342 Kč.

[34] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení v podobě odměny zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky] a náhrada hotových výdajů činí 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3.400 Kč, tj. 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 4.114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu